

Oppassen

Ik heb me voorgenomen om me met de beschouwingen, die ik hieronder aan het papier zal toevertrouwen, op glad ijs te begeven. Nu weet ik wel dat ijs altijd glad is, maar ik ga me nu op figuurlijk ijs begeven en dat hoeft letterlijk gezien niet glad te zijn, want het is immers geen ijs. Ik weet echter wel dat ik moet oppassen met wat ik aan het papier ga toevertrouwen, want ik zou best wel eens een uitglijder kunnen maken, waardoor ik, figuurlijk gesproken dan, een scheve schaats zou kunnen rijden. Het is dus ‘oppassen geblazen’ voor mij.

Nu wil het toeval dat ik het over ‘oppassen op kinderen’ wil hebben en daarmee moet je wel goed oppassen, wil je niet onderuit gaan. Veel van onze nazaten besteden hun tijd tegenwoordig niet alleen meer aan het huishouden, maar werken daarnaast ook nog om de inkomsten van het gezin te vergroten. Steeds meer jonge mensen willen immers graag een eigen huis en dat kost centjes. Veel centjes soms, want het huis moet, als het ‘effe kan’ wel zoveel mogelijk van alle gemakken zijn voorzien. Daarnaast moet de auto ook nog van deze tijd zijn, willen ze wel enkele keren per jaar met of zonder caravan op vakantie en af en toe ook nog eens lekker uitgaan of met de kinderen ‘leuke dingen doen’. Dus moeten de gezinsinkomsten worden vergroot en gaat mama ook nog een aantal uren per week aan de slag. Niet in alle gevallen alleen maar om de extra emolumenten te innen, maar vaak ook omdat ze wat ze hebben geleerd toch ook bij willen houden en het alleen maar poetsen, koken en strijken ook geen aantrekkelijk vooruitzicht is, maar soms ook uit bittere noodzaak.

Iedereen weet dat dit niet gemakkelijk is als er nog kinderen in het spel zijn, die verzorgd moeten worden, naar school gebracht worden en ook weer opgehaald, gevoed worden en vult u het zelf maar verder in. Velen onder u zijn daarin meer deskundig dan ik. Waardoor ik moet ‘oppassen’ dat ik niet onderuit ga.

Als al die werkzaamheden verbonden aan het vol- of deeltijd werken uitbesteed worden, kost dat een lieve duit en kan dat een ‘rib uit het lijf’ kosten. Dan is het echt ‘oppassen geblazen’.

En dan krijgt het woord ‘oppassen’ een andere betekenis. Wie gaat dat oppassen doen, wie kan daarvoor nu eens gestrikt? Natuurlijk wel iemand die te vertrouwen is, liefst niet teveel geld of geen daarvoor vraagt en bijna ieder moment, dat het nodig wordt geacht, opgeroepen kan worden. Laten we zeggen dat het een vaste kracht moet zijn, die ook als oproepkracht kan fungeren. En bij wie komen onze lieve nazaten dan vaak uit? Misschien kunnen of willen opa en oma wel oppassen? Ze hebben toch genoeg tijd, hebben niet veel om handen en kunnen ‘dus’ wel enkele keren per week op de kinderen passen (wordt er bij gedacht, maar vaak niet gezegd). De stoute schoenen worden aangetrokken en er wordt koers richting het ouderlijk huis gezet om de ‘ouwe lui’ ervan te overtuigen dat zij bij de opvoeding van de kinderen nog een belangrijke rol kunnen spelen. Enige aandrang is soms wel nodig, want ‘opa en oma’ willen toch ook wel tijd voor zichzelf hebben en ‘samen leuke dingen doen’ en sputteren dus tegen.

De standvastigen denken er niet aan om iedere week op de kleinkinderschaar te passen, maar willen wel helpen als de ‘nood aan de man’ komt. Anderen willen hun nazaten best helpen en één dag in de week voor oppasser spelen en sommigen bezwijken helemaal en vervullen die rol (bijna) iedere dag en zitten dan weer in ‘het grut’. Er zijn ‘ouwelui’ die het echt leuk vinden en er helemaal in opgaan, sommigen vinden het niet altijd even leuk en anderen balen hevig, maar durven het hun kroost niet te weigeren.

Ik heb over al die vormen van ‘oppassen’ geen oordeel. Ieder moet dit voor zichzelf weten, maar pas wel op dat ‘het oppassen’ geen moeten wordt. Bezint dus eer u begint en als u de oppastaak op u neemt, pas dan op dat u niet te veel hooi op uw vork neemt. Ik wens u een goede oppas.

Reageren? a.dekok@kbogoes.nl

Augustinus